

Lucia választása

Lucia a jót szeretne volna választani.

Írta: Carolina Marín
(Igaz történet alapján)

„A testem csodás templom, jó Atyámtól kaptam”
(Gyermekek énekeskönyve, 73.).

„Szentírásidő!” – mondta Lucia.
Lucia nagyon szeretett olvasni a húgának, Andreának, és az öccsének, Santiagónak. Lucia hamarosan meg fog keresztelkedni! Mindennap akart olvasni a szentírásokból, hogy felkészüljön.

Kinyitotta a képes szentírásokat az első oldalon. Andrea és Santiago közelebb bújott, hogy lássák a képeket.

„Figyeljete jól, mert utána kérdéseket fogok feltenni!” – mondta Lucia. Belekezdett az első fejezet felolvasásába.

„Mielőtt megszülettünk volna, a mennyben éltünk – olvasta Lucia. – Még nem volt testünk. Lelkek voltunk.”

Lucia, Andrea és Santiago megcsodálta a fehérbe öltözött embereket ábrázoló képeket.

„Készen állsz az első kérdésre?” – fordult Lucia Andreához. „Honnan jöttél, mielőtt megszülettél?”

Andrea tapsikolt. „A mennyből!”
„Úgy van – mondta Lucia. – És Santiago honnan jött?”
„Ő is a mennyből jött” – felelte Andrea. Santiago kuncogott és a szájába dugta az öklét. Lucia és Andrea nevetett. Santiago volt a legcukibb egyéves egész Argentínában!

„Az egész családuknak a mennyből jött – mondta Lucia. – És Jézus is. Ő azért jött, hogy segítsen nekünk, hogy megint Mennyei Atyával élhessünk.” Lucia a Jézust ábrázoló képre mutatott az oldalon.

Miután végzett az olvasással, Lucia azon gondolkodott, milyen is lehetett Jézussal élni a mennyben. Olyan akart lenni, mint Ő. Mindig a jót akarta választani.

Másnap az iskolában Lucia korgó pocakkal állt sorban a tízóriáért. Már szinte a szájában érezte az empanadákat, amelyeket Ruiz néni csúsztatott a tányérjára. Annyira jó illatuk volt!

Aztán Ruiz néni töltött Luciának egy bögre tejet is. *Hoppá!* – gondolta Lucia. A tej sötétebbnek tűnt a

szokásosnál. Az iskolában néha kávé vagy teát is tettek az innivalókba.

„Van ma a tejben kávé vagy tea?” – kérdezte Lucia.
Ruiz néni legyintett. „Egy kevés kávé – mondta. – Meg sem fogod érezni.”

Lucia egy pillanatra elgondolkodott. Eszébe jutott, hogy mennyire hasonlítani akar Jézushoz, és mindig a jót akarja választani. Tudta, hogy kávé inni olyasmiről, amiről a próféták azt mondták, hogy ne tegye.

„Nem, köszönöm. Ma nem kérek tejet” – mondta Lucia. Rámosolygott Ruiz néniére. Aztán leült enni.

Aznap este Lucia segített Apunak mosogatni a konyhában. Még mindig a szentírásbeli történeten gondolkodott. És a tejen.

„Apu?”

„Igen?” – nézett rá Apu.

„Miért akarta Mennyei Atya, hogy testünk legyen?”

Apu elgondolkodott, miközben eltörölggett egy újabb tányérért. „Hát, azért adott nekünk testet, hogy olyaná

válhassunk, mint Ő – felelte. – A tested a lelked otthona. Így kell érteni, amikor azt mondjuk, hogy a testünk templom.”

Lucia bólintott. Erről már énekelt néhányszor az Elemiben. „Akkor ezért akarja Mennyei Atya, hogy vigyázzunk a testünkre?”

„Pontosan!” – mondta Apu.

„Ma az iskolában tettek egy kis kávé a tejbe – mesélte Lucia. – De én nem ittam belőle. Próbálok vigyázni a templomomra.”

„Büszke vagyok rád” – mondta Apu. Megtörölte a kezét egy konyharuhában és megölelte Luciát.

Lucia szorosan átölelte Aput. Boldog volt, hogy vigyázhat arra a testre, amelyet Mennyei Atya adott neki. ●

A szerző az argentinai Corrientesben él.

A történetben szereplő család Argentínában él. Olvasd el a következő cikket, és ismerd meg jobban az országukat!